

Κοινή Δήλωση των ξένων προσκεκλημένων συνδικαλιστών-εκπαιδευτικών στο Συνέδριο της Ομοσπονδίας Εκπαιδευτικών Β/θμιας Εκπαίδευσης της Γαλλίας, SNES-FSU

που πραγματοποιήθηκε στην πόλη της Rennes στις 26-30 Μαρτίου του 2018 και στην οποία παρευρέθησαν ύστερα από σχετική πρόσκληση ο Πρόεδρος της ΟΛΜΕ, Νίκος Παπαχρήστος και η Υπεύθυνη Διεθνών Σχέσεων, Ευσταθία Σαμαρά.

Παραθέτουμε μεταφρασμένη την Κοινή Δήλωση:

Γεια σας,

Προερχόμαστε από πολύ διαφορετικές χώρες, αλλά έχουμε κοινά σημεία: πιστεύουμε στον θεμελιώδη ρόλο της εκπαίδευσης, στον επαγγελματισμό του προσωπικού της και στην ανάγκη για ισχυρό και αντιπροσωπευτικό συνδικαλισμό.

Μιλώ εξ ονόματος των συντρόφων μου από την **Ιταλία, την Πορτογαλία, τον Μαυρίκιο, το Τσαντ, το Μαρόκο, την Ιαπωνία, τη Μαυριτανία, την Ελλάδα και την Πολωνία.**

Όλοι εδώ αγωνιζόμαστε για το δημόσιο σχολείο και πρέπει να αντιμετωπίσουμε την αυξανόμενη ιδιωτικοποίηση. Σε πολλές αφρικανικές χώρες, τα σχολεία που ονομάζουμε "σχολικά καταστήματα" επειδή ο πρωταρχικός σκοπός τους είναι η δημιουργία κέρδους, ανθίζουν παντού. Σε αυτά οι εκπαιδευτικοί διδάσκουν σε αξιοθρήνητες συνθήκες, με ελάχιστο ή καθόλου έλεγχο από το κράτος. Δυστυχώς, μερικές οικογένειες στέλνουν τα παιδιά τους σε αυτά τα σχολεία λόγω των ελλείψεων σε δημόσια σχολεία. Στην Αφρική, όπως και στην Ευρώπη, οι κυβερνήσεις προτιμούν να χρηματοδοτούν ιδιωτικά σχολεία παρά να αναπτύσσουν τις δημόσιες υπηρεσίες. Αυτό συμβαίνει επίσης στην Ιταλία, η οποία μάλιστα φθάνει στο σημείο να χρησιμοποιεί τα ευρωπαϊκά διαρθρωτικά κονδύλια για το σκοπό αυτό, διότι η κυβέρνηση μπορεί να εγγυηθεί ένα πιο αποτελεσματικό εκπαιδευτικό σύστημα στον ιδιωτικό τομέα. Αντίθετα στην Πορτογαλία, σύμφωνα με τις απαιτήσεις της Ομοσπονδίας των Εκπαιδευτικών, η κυβέρνηση αποφάσισε να δώσει προτεραιότητα στο δημόσιο σχολείο και απαγορεύει τη χρηματοδότηση ιδιωτικού σχολείου εάν υπάρχει δημόσιο σχολείο κοντά.

Πολλές χώρες αντιμετωπίζουν βαθιές δημογραφικές αλλαγές εξαιτίας της μείωσης των ποσοστών των γεννήσεων. Αντί να επωφεληθούν από αυτή την κατάσταση και να βελτιώσουν τις συνθήκες των σχολείων προς όφελος των μαθητών, μειώνοντας, για παράδειγμα, το μέγεθος της τάξης, σχολεία κλείνουν. Αυτό συμβαίνει στον Μαυρίκιο, στην Ελλάδα, στην Ιταλία και στην Πορτογαλία. Λιγότεροι εκπαιδευτικοί προσλαμβάνονται και οι εκπαιδευτικοί υποχρεώνονται να διδάσκουν σε πολλά σχολεία. Στην Ελλάδα έχουν κλείσει περισσότερα από 2000 σχολεία, οι επιλογές των μαθητών για τις ξένες γλώσσες έχουν μειωθεί και δεν έχουν αντικατασταθεί 30.000 εκπαιδευτικοί που βγήκαν σε σύνταξη. Στην Πορτογαλία, η έλλειψη προσλήψεων από τις προηγούμενες κυβερνήσεις οδηγεί σε γήρανση της μέσης ηλικίας των εκπαιδευτικών, συνεπώς υπάρχουν περίπου 200 εκπαιδευτικοί σε ολόκληρη τη χώρα ηλικίας κάτω των 31 ετών.

Οι δημογραφικές αλλαγές έχουν επίσης επιπτώσεις στις συντάξεις και πρέπει να αγωνιστούμε ενάντια στα αρνητικά σχέδια, για τη μείωση της ηλικίας συνταξιοδότησης και την αύξηση των αποδοχών των συνταξιούχων. Στον Μαυρίκιο, οι εκπαιδευτικοί που προσλαμβάνονται μετά το 2008 θα συνταξιοδοτηθούν στην ηλικία των 65 ετών αντί των 60 ετών, μετά από 38 χρόνια υπηρεσίας έναντι 33 προηγούμενων. Στην Πορτογαλία η ηλικία μειώθηκε στα 66,5 έτη, στην Ιταλία, σε 67 έτη.

Σχεδόν παντού συντελείται ένας αδιάσπαστος αγώνας ενάντια στις νεοφιλελεύθερες πολιτικές που θέλουν να διαλύσουν την δημόσια εκπαίδευση. Το δημόσιο χρέος χρησιμεύει ως πρόσχημα για την επιβολή μισθολογικών περικοπών, εμποδίζοντας την εξέλιξη της σταδιοδρομίας των εκπαιδευτικών. Η κυβέρνηση του Τσαντ, επηρεασμένη από την αύξηση των εσόδων από το πετρέλαιο, είχε επιδοθεί σε δαπανηρά έργα και κράτησε το στρατό του κράτους με μεγάλο κόστος. Τώρα που οι τιμές του πετρελαίου έχουν μειωθεί, επέλεξε να μειώσει τις δαπάνες της δημόσιας εκπαίδευσης. Έτσι, οι μισθοί των δημοσίων υπαλλήλων μειώθηκαν δραστικά, φέρνοντας ιδιαίτερα τους εκπαιδευτικούς αντιμέτωπους με μεγάλες υλικές δυσκολίες. Στη Μαυριτανία, οι μισθοί είναι τόσο χαμηλοί ώστε οι εκπαιδευτικοί αναγκάζονται να κάνουν ιδιωτικά μαθήματα για να παρέχουν στις οικογένειές τους ένα αξιοπρεπές εισόδημα. Στην Ελλάδα οι μισθοί των εκπαιδευτικών μειώθηκαν κατά 40% από το 2010.

Στην Ελλάδα και την Πορτογαλία μέχρι το 2017, δεν είχε υπάρξει για πολλά χρόνια καμία μεταβολή στην επαγγελματική εξέλιξη των εκπαιδευτικών. Πολλές κυβερνήσεις αρνούνται τον κοινωνικό διάλογο, όπως στην Ιταλία, όπου τα τελευταία χρόνια υπήρξε μεγάλη αδιαλλαξία σε αυτό το θέμα.

Οι κυβερνήσεις προσπαθούν επίσης να εξοικονομήσουν χρήματα αυξάνοντας τον φόρτο εργασίας, έτσι στο Μαρόκο το εβδομαδιαίο ωράριο υπηρεσίας στο σχολείο αυξήθηκε από τις 18 ώρες στις 21 ώρες στο γυμνάσιο και στις 24 ώρες στο κολέγιο.

Σε αυτές τις συνθήκες ο συνδικαλισμός δεν είναι ένας μακρύς, ήρεμος δρόμος. Οι συνδικαλιστικές ελευθερίες πρέπει να προστατεύονται βήμα προς βήμα επειδή υπονομεύονται σε πολλές χώρες. Η καταστολή των απεργιών και των διαδηλώσεων και τα μέτρα εναντίον των ακτιβιστών είναι η καθημερινότητα των συντρόφων μας. Στο Τσαντ, έγινε καταστολή των διαδηλώσεων από την αστυνομία του δικτατορικού καθεστώτος. Στη Μαυριτανία, όπου οι παγίδες που στήνονται από τους στρατιωτικούς ακολουθούν η μία την άλλη από το 1978, υπάρχουν κάθε είδους κυρώσεις εναντίον εκείνων που εκφράζουν τα αιτήματά τους: αυτόματες μεταθέσεις, αυθαίρετες αναθέσεις ...

Όταν η ιεραρχία επιβάλλει τις απόψεις της καθιστά δύσκολη την ελευθερία του λόγου, δημιουργεί καχυποψία στις συνεδριάσεις στους χώρους εργασίας. Στην Πολωνία, η νέα υπερ-συντηρητική κυβέρνηση διορίζει τους διευθυντές των σχολείων προκειμένου αυτοί να ασκούν πιέσεις στους εκπαιδευτικούς και να περιορίζουν την εκπαιδευτική τους ελευθερία.

Υπάρχει ακόμη ένα σχέδιο να συμπεριληφθεί ο καλός χαρακτήρας των εκπαιδευτικών στην επαγγελματική αξιολόγηση.

Όταν οι κυβερνήσεις χρησιμοποιούν σχολικά προγράμματα για πολιτικούς σκοπούς, τίθεται υπό αμφισβήτηση η όλη ηθική του επαγγέλματός μας. Στην Ιαπωνία, η εθνικιστική κυβέρνηση χρησιμοποιεί σχολικά προγράμματα για να δικαιολογήσει τον στρατιωτικό της προσανατολισμό. Στην Πολωνία, τα προγράμματα της ιστορίας έχουν αναθεωρηθεί με ένα παρόμοιο εθνικιστικό τρόπο και οι σχεδιαστές αυτών των προγραμμάτων δεν είναι ούτε ανεξάρτητοι ούτε επαγγελματίες.

Αγωνιζόμαστε για τον εκδημοκρατισμό της εκπαίδευσης και την πρόσβαση στην τριτοβάθμια εκπαίδευση. Αλλά το κόστος της εκπαίδευσης είναι συχνά ένα εμπόδιο, ακόμη και στις λεγόμενες πλούσιες χώρες: στην Ιαπωνία, πολλές οικογένειες εγκαταλείπουν την επιλογή της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης για τα παιδιά τους λόγω του πολύ υψηλού κόστους. Στην Πολωνία, η κυβέρνηση διεκδικεί τον ελιτισμό με βάση την έγκαιρη επιλογή. Μια κοινή για όλους εκπαίδευση από την πρωτοβάθμια έως το γυμνάσιο είχε δρομολογηθεί από το 2000 και είχε οδηγήσει σε πραγματική πρόοδο αναφορικά με την πρόσβαση στην τριτοβάθμια εκπαίδευση, αλλά η πρόσφατη μεταρρύθμιση επέστρεψε σε ένα πολύ πιο επιλεκτικό και περιορισμένο σύστημα οκτώ χρόνων υποχρεωτικής εκπαίδευσης .

Ας χαιρετίσουμε το θάρρος των συντρόφων που παρά τις δυσμενείς συνθήκες οργανώνονται στα συνδικάτα και αγωνίζονται για τη συλλογική βελτίωση των συνθηκών εργασίας. Στο Τσαντ, ένα τεράστιο κίνημα απεργίας στις δημόσιες υπηρεσίες από τα τέλη Ιανουαρίου έως τα μέσα Μαρτίου έδειξε ότι η κοινωνία των πολιτών ήταν ενωμένη και κινητοποιημένη ενάντια στα υπερβολικά φιλελεύθερα μέτρα της δικτατορίας. Έχει υπογραφεί ένα πρωτόκολλο επιστροφής στην εργασία που εγγυάται κάποια πρόοδο.

Στον Μαυρίκιο, το εκπαιδευτικό συνδικάτο ενώνει τους γονείς σε ότι αφορά τις απαιτήσεις τους, επειδή είναι πολύ ευαίσθητοι στα εκπαιδευτικά θέματα και έχουν βαρύτητα στις εκλογές. Καταβάλλεται προσπάθεια για την προσέλκυση νέων και γυναικών παρά τις δυσκολίες. Αλλού, δυστυχώς, ο κοινωνικός διάλογος έχει πληγεί βαθιά : στην Πολωνία, στο Μαρόκο που αντιμετωπίζει μια ισλαμική κυβέρνηση. Επίσης και στην Ελλάδα όπου θα διεξαχθεί αύριο Παρασκευή διαδήλωση για την πρόσληψη μονίμων εκπαιδευτικών στην πρωτοβάθμια και δευτεροβάθμια εκπαίδευση.

Αλλά ας πούμε εδώ ότι δεν είναι μη αναστρέψιμη η κατάσταση, δεν έχει επέλθει κανένα τέλος. Στην Ιαπωνία, ο συνδικαλιστικός αγώνας, ο οποίος κινητοποιεί εξίσου γονείς και μαθητές έχει καταστήσει δυνατή την απόκτηση υποτροφιών.

Μια χώρα, η Πορτογαλία, δείχνει ένα παράδειγμα μιας διαφορετικής πολιτικής: την κυβέρνηση, που υποστηρίζεται από όλα τα κόμματα της αριστεράς, που προσπαθούν να ξεφύγουν από τις επιταγές των Βρυξελλών και της Φρανκφούρτης και προσπαθούν να αναστρέψουν τη λιτότητα. Έχει γίνει επανεκκίνηση στην επαγγελματική εξέλιξη των εκπαιδευτικών και των μισθών τους. Ωστόσο, οι συνθήκες παραμένουν υποβαθμισμένες και τα συνδικάτα εξακολουθούν να αγωνίζονται για την ουσιαστική βελτίωση τους.

Όπως λέμε όλοι, πρέπει να συνεχίσουμε να καταπολεμούμε όλες τις πολιτικές που αποθαρρύνουν τους εκπαιδευτικούς και το προσωπικό εκπαίδευσης. Αυτό είναι το νόημα των συναντήσεων και των ανταλλαγών που έχουμε μεταξύ μας τα συνδικάτα όλων των χωρών, πρωτίστως επειδή οι αξίες μας είναι κοινές.

Πρέπει να καταστήσουμε σαφές στις κυβερνήσεις ότι τα αιτήματά μας είναι σωστά, προκειμένου να δώσουμε στους νέους την εκπαίδευση που δικαιούνται, προκειμένου να προσελκύσουμε νέους εκπαιδευτικούς σε ένα επάγγελμα που αγαπάμε, προκειμένου να σεβαστούμε τους ανθρώπους που εργάζονται για τους πολίτες του αύριο.

Σας ευχαριστώ όλους για την υποδοχή που μας κάνατε, η SNES δεν έχει "ούτε χρυσό ούτε ασήμι" αλλά έχει πίστη στον αγώνα των συνδικάτων και σε αυτό είμαστε μαζί σας ολόψυχα.